

איש קטן

מחזה דמיוני

מחזה מקורי מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות

עורכת: נועה מרום צדוק

טל 03-5225458

itzikaloni99@gmail.com

הדמויות

אופירה	בת 55, אימא, אישה גבוהה ונאה מאוד.
שובל	בן 21, בנה הצעיר של אופירה. קצת עגלגל.
קלואי	בת 24, אחותו של שובל. סטודנטית לרפואה, רזה, מרכיבה משקפיים, מראה "חנוני".
עתיר	בן 26, חברו הטוב של שובל, מאוהב בקלואי.
איש קטן	ללא גיל

תמונה ראשונה

סלון מודרני מרוהט בטוב טעם. על יד דלת הכניסה לבית ניצבת מראה גדולה. **אופירה** נכנסת לבמה מהמטבח לסלון, בידה כוס מיץ. היא מניחה את הכוס על השולחן ומתקרבת לדלת חדרו של שובל.

אופירה שובל? שובלי? אתה ער?
(שתיקה)
אתה שומע אותי?
(מעיפה מבט בשעון שעל ידה. לעצמה) מה אני אעשה עם הילד הזה?

מהחדר נשמע קול לא ברור.

אופירה מה אמרת? לא שמעתי מה אתה אומר!

שובל (מלמול חוזר) מָם בָּרַם בָּרַם.

אופירה אתה מצחצח שיניים ומדבר איתי?!

שובל בָּרַם בָּרַם בָּרַם.

אופירה (בזעם) למה אתה מדבר איתי עם פה מלא?!

שובל שי...נ...שי...נ...

אופירה תוציא רגע את המברשת מהפה!

שובל נְשִׁי מָם בָּרַם בָּרַם.

- אופירה** (בזעם) תוציא כבר מה שיש לך בפה ודבר ברור! אין לי זמן לשטויות שלך!
(דופקת בדלת) תפתח את הדלת רגע.
- שובל** (בכעס) מָם בָּרַם בָּרַם! בָּרַם!
- אופירה** מה קורה לך שם? אני פותחת! (מנסה לפתוח) למה הדלת נעולה?
- שובל** אני לא יכול בָּרַם. עכשיו בָּרַם בָּרַם!
- אופירה** אתה רק קם?!
- שובל** (בכעס) מָם בָּרַם בָּרַם!
- אופירה** (כמי שלא שמעה טוב) מה קרה? (אחרי שתיקה קלה) טוב, כבר צוהריים, קדימה, קום! ישנת מספיק!
- שובל** (בחוסר סבלנות) א-ני יו-ד-ע.
- אופירה** הכנתי לך מיץ סחוט כמו שאתה אוהב. שמתי לך על השולחן.
- שובל** אוקיי.
- אופירה** כדאי שתשתה אותו לפני שהוויטמינים...
- שובל** (קוטע אותה בחוסר סבלנות) טוב, בסדר!
- אופירה** אז תשתה לפני שאתה אוכל משהו.
- שובל** (בחוסר סבלנות) או-קיי! מָם בָּרַם בָּרַם, בָּרַם.
- אופירה** מה אתה עושה שם עם הגרון כל כך הרבה זמן?
- שובל** מָם בָּרַם בָּרַם. כלום, נתקעה לי ליחה בגרון, אז יוצאים לי חרחורים.
- אופירה** ליחה?! (לעצמה) בגיל הזה ליחה? (לשובל) תפתח לי רגע את הדלת, אני רוצה לראות אותך.
- שובל** לא עכשיו! אני אצא עוד מעט.
- אופירה** אני רוצה לצאת ואתה מעכב אותי!
- שובל** תצאי. מָם בָּרַם.

אופירה טוב, אז אני אחכה עד שתצא.

שובל ייקח לי זמן!

אופירה להביא לך את המיץ?

שובל (בקול כועס) אימא, תפסיקי לנדנד!

פאזזה. אופירה מצמידה את אוזנה לדלת.

אופירה תשתה את המיץ לפני שיאבד את כל הוויטמינים, הוא על השולחן.

שובל אמרת לי כבר מיליון פעם. את יוצאת?

אופירה כן.

שובל יופי, תצאי כבר!

אופירה יוצאת אבל לזמן קצר.

שובל (בחוסר סבלנות) קחי את הזמן.

אופירה לקנות לך משהו לגרון?

שובל לא.

אופירה לקיבה?

שובל לא.

שתיקה. אופירה מתקדמת לכיוון הדלת הראשית אך נעצרת לידה. שובל מציץ לבדוק אם היא הלכה. כשהוא רואה אותה עוצרת הוא סוגר בחזרה את הדלת מהר. אופירה לא מספיקה לראות אותו.

אופירה (לעצמה) משהו לא בסדר איתו. בדרך כלל הוא שואל אותי לאן אני הולכת, והפעם הוא ממהר להיפטר ממני.

אופירה חוזרת בחזרה, החלטית.

אופירה אני אחכה שתצא.

שובל אמרתי לך שלא צריך! למה את צריכה לחכות לי? אני אסיים ואצא.

אופירה לא יודעת, אתה תמיד שואל אותי לאן אני הולכת וזאת הפעם הראשונה שאתה לא שואל!

שובל (פותח פתח צר בדלת. בזעם) אז לא שאלתי! מה קרה? סוף העולם?!

אופירה אתה לא נראה ולא נשמע טוב בימים האחרונים ואני דואגת. הוספתי למיץ ויטמינים שיעשו לך טוב!

שובל (בקול חסר סבלנות) אימא, הכול בסדר, אל תדאגי לי, אני אצא עוד מעט ואשתה את המיץ. מבטיח!

אופירה דיברת איתי עד עכשיו מהמיטה?!

שובל צחצחתי שיניים.

אופירה אז אני אחכה בכל זאת.

שובל (מציץ עם כל ראשו לסלון) אימא, את רוצה שאני אצא עירום? אני עוד צריך גם להתקלח.

אופירה אני לא שקטה. אולי תצא שאראה את כולך?

שובל עירום?! (שתיקה קלה) אימא נו באמת, מה קורה לך?

אופירה אני הולכת לדואר וחוזרת מיד. אני לא נועלת את הדלת ולא לוקחת מפתחות. (שתיקה. מחכה לתגובה כלשהי)
מיד חוזרת!

בדיוק כשאופירה מגיעה שוב לדלת, נשמע קול מחדרו של שובל.

שובל (בקול עצבני) ממש כָּרָם! ממש כָּרָם!

אופירה (חוזרת עם חיוך) מה אמרת?

שובל אימא, היום את ממש מְנַגֶּ'סֶת! לכי כבר! מה קורה לך?!

אופירה מה קורה לך?!

אופירה יוצאת בטריקת דלת. שובל מציץ מחדרו, מוודא שהשטח פנוי ויוצא לסלון עם מגבת קטנה לניגוב הזיעה. הוא נראה מותש. הוא טועם מהמיץ ופולט אותו מיד לתוך המגבת.

שובל איכס! מגעיל!

שובל מרגיש שעולה בו בחילה ורץ מהר לאמבטיה להקיא. הוא חוזר ומתבונן במראה. בטנו נפוחה מתמיד, והוא נבהל ממראהו ומשמיע השתנקות עצורה.

שובל (נדהם) מה זה?! כל כך התנפחתי? ממה? אני לא מאמין. אף פעם לא הייתי כזה נפוח! (בוהן את גופו במראה מזוויות שונות)
כן זה אני, אבל אני לא מזהה את עצמי! מקדימה זה אני, אבל מהצד, מישוהו אחר. (מתחיל ללחוץ על בטנו וחש עוויתות כאב) איי! לעזאזל! זה לא נראה דומה לי בכלל! אבל זה אני, כן זה אני. ואם ככה אני נראה, אני לא מכיר אותי.
אז מי אני? מה זה יכול להיות? התנפחתי למדים של פו הדב.
(מתנשף, מתחיל לתת הוראות לעצמו, ולבצע)
אולי זה גזים ונפיחות. בוא תעשה כמה תרגילים לשחרר את זה.

שובל נשכב על הרצפה על הבטן, ומשלב את כפות ידיו על עורפו.

לדחוף את הבטן חזק לקרקע... זה טוב... זה טוב...
(פתאום מתפתל על הרצפה מכאבים) איי! איי! איי! איי!...
(מתחיל לקחת נשימות עמוקות ולנשוף נשיפות ארוכות)
תירגע... (קם וחוזר למראה) אין שום שינוי?
(למראה) טוב תירגע. תנסה לא להתנגד.
(פתאום גופו מתחיל לרעוד. הוא מתנשף. תוך כדי) אני מררגיש... שאאאתה ממדבר משששש... כאילו אתה כועס על מישוהו...
(עושה קפיצות שחרור. פתאום הרעד מפסיק)
איזה מטומטם אני.

מבחוץ נשמע קולו של **עתיר**. שובל רץ ומסתגר בחדרו.

עתיר (בקול) שו-בל, אתה בבית?

שובל (בקול חלוש) כן.

עתיר (בקול) שו-בל!

שובל (מציץ מחדרו. בקול רם) בוא תיכנס!

עתיר (נכנס) איפה אתה?

שובל דקה אני איתך.

בינתיים עתיר נעמד מול המראה שליד הדלת ובודק את הופעתו. לאחר זמן מה, שובל יוצא לבוש מעיל ומתנהג כאילו הכול כרגיל.

שובל היי, מה העניינים?

עתיר מה קורה?

שובל רגיל.

עתיר אימא שלך לא בבית?

שובל יצאה.

עתיר וקלואי?

שובל עוד לא חזרה.

עתיר בוחן את שובל ורואה שמשהו לא בסדר.

עתיר רוצה ללכת לבריכה?

שובל בקור הזה?

עתיר קור? חמסין בחוץ.

שובל בחוץ חמסין, בבית קר.

עתיר (בוחן אותו בחשדנות) אז מה בא לך לעשות?

שובל אני נשאר בבית.

עתיר עם המעיל.

שובל לא יודע, כל הלילה היה לי קר, קמתי מהשינה הגוף שלי עדיין קר. לפעמים יש לי רעידות.

עתיר (מתרחק קצת) אז אל תתקרב אליי. אתה חולה או משהו?

לחישות לא ברורות בוקעות מכיוונו של שובל.

עתיר מה?

שובל	מה?
עתיר	מה זה היה?
שובל	(מיתמם) מה?
עתיר	היה נדמה לי ששמעתי משהו כמו לחישות.
שובל	אה, זה מהפועלים בחוץ.
עתיר	זה היה פה קרוב.
שובל	אני לא שמעתי כלום.
עתיר	היה קול עמום כזה, נשמע ממש קרוב לפה. כאילו הוא מגיע מבחוץ אבל הוא מבפנים.
שובל	אולי עובדים אצל השכנים?
עתיר	עוד עובדים אצלם?
שובל	כבר שבועיים אני לא ישן טוב בגללם.
עתיר	וחוץ מזה, הכול בסדר אצלך, אתה אומר.
שובל	כן. למה אתה שואל?
עתיר	למה אני שואל?! תראה איך אתה נראה, אתה נפוח כמו דב ואתה אומר לי שהכול בסדר?! (שתיקה) אולי זאת אלרגיה.
שובל	זאת לא אלרגיה.
עתיר	היית אצל הרופא?
שובל	למה אתה מסתכל עלי ככה?
עתיר	איך ככה?
שובל	אתה מסתכל עליי מוזר, ככה (עושה פרצוף מופתע ופעור פה), כמו איזה אינפנטיל.

שוב לחישות של מילים לא ברורות מכיוונו של שובל.

גם עכשיו לא שמעת את הלחישות!?	עתיר
איזה לחישות!?	שובל
קולות כאלה, סדוקים.	עתיר
אולי מהסדקים של הקירות.	שובל
קולות כאלה של לחישות (לוחש בקול-בס) פָּרַע-פָּרַם... הן היו די חזקות, לא יכול להיות שלא שמעת.	עתיר
מאיפה שמעת?	שובל
פָּרַע-פָּרַם פָּרַע-פָּרַם פָּרַע-פָּרַם...	קול
הנה עכשיו! לא שמעת את ה- פָּרַע-פָּרַם פָּרַע-פָּרַם. משהו כזה.	עתיר
לא שמעתי שום פָּרַע-פָּרַם.	שובל
אז תקשיב טוב.	עתיר
מקשיב.	שובל
שתיקה. שניהם מקשיבים.	
פָּרַע-פָּרַם פָּרַע.	קול
ועכשיו?	עתיר
(מיתמם) לא שמעתי כלום.	שובל
מסמן לשובל לשתוק. מקשיבים.	
רַע-פָּרַם פָּרַע... רַע-רַע-פָּרַם פָּרַע...	קול
עכשיו?	עתיר
אולי אלה קרקורים שאני לא שומע כי אני מלמעלה ושומעים אותם רק מי שנמצאים ממול.	שובל

עתיר מה? מה זאת אומרת מלמעלה? איזה מן שטויות אלה? קולות זה קולות. שומעים אותם מכל המקומות!

שובל (מסמן על אוזניו ועל בטנו) מפה מלמעלה עד למטה יש מרחק.

עתיר בנאדם מוזר.

שתיקה. שניהם מקשיבים.

עתיר אתה מרגיש ככה הרבה זמן?

קול רע-רע-כָּרָם א-תה רע-כָּרָם...

עתיר (בהתלהבות) או הינה! לא שמעת!?

שובל אולי זאת הקיבה שלך. (שם אוזנו כאפרכסת על בטנו של עתיר) תהיה רגע רגוע! אני שומע שאתה לא רגוע. אתה לא רגוע! תירגע! (במבט שקט ומאיים) תהיה רגוע אני אומר לך!

עתיר (דוחף ומתנתק ממנו) אתה לא נורמלי. הקולות לא ממני, זה בא מהבטן שלך. בוא אני אבדוק אותך!

שתיקה. עתיר שם את אוזנו על בטנו של שובל ולוחץ במקומות שנים.

שובל אתה בודק אם אני בהיריון? (מצחקק) עזוב, נו, אתה מדגדג אותי.

עתיר זה בא מפה. מהבטן שלך. אף פעם לא ראיתי את הבטן שלך כל כך גדולה. הסתכלת על עצמך בראי?!

שובל מהדק את המעיל סביב בטנו.

עתיר בוא, בוא תראה... (מושך אותו למראה) תסתכל... אתה רוצה להגיד לי שהכול אצלך נראה לך נורמלי?!

שובל קצת נפיחות. אולי מגזים.

עתיר שובל, אתה בחיים לא עשית חשבון לאף אחד בשחרור גזים! כל פעם שיש לך גזים אתה כמעט עף בזיגזגים כמו בלון שמשחררים לו את האוויר. כמה זמן אנחנו מכירים?

- שובל** לא יודע, מתמיד.
- עתיר** ואתה חושב שזה יפה לעשות את עצמך מטומטם, או להתייחס אליי כאילו אני מטומטם?
- שובל** אם בן אדם היה תמיד אומר את כל מה שהוא חושב, היו פורצות מריבות כל הזמן.
- עתיר** דפקת משפט מוזר. אתה, אתה מסתיר ממני משהו. ואתה מוזר.
- פאזזה. שובל מוציא אוויר ומרכין ראש בייאוש.
- שובל** אני לא יודע מה יש לי. כבר כמה ימים שאני מתעורר ומרגיש מוזר. לפעמים זה דווקא מרענן, אבל אחר כך באה בחילה, וכל מה שאני מכניס לפה אני פולט החוצה.
- עתיר** אתה נשמע כמו אישה בהיריון.
- שובל** יש לי גם תחושות מוזרות של היריון. אני לא יודע איך להסביר. (מחפש את המילים) בלגן כזה... כזה פנימי, לבירינתי.
- עתיר** (חוזר אחריו לאט) בלגן פנימי לבירינתי.
- שובל** (נע בחוסר מנוחה) קשה להסביר דבר כזה. (שתיקה, עוצר ומנסה למצוא את המילה המתאימה) "מוזרות!"
- עתיר** תעשה טובה, דבר איתי פשוט, בסדר?!
- שובל** בימים האחרונים, אני מתעורר עם פחד והרגשה שלילית כזאת, שעוטפת אותי ומלווה אותי במשך כל היום.
- פאזזה.
- עתיר** הלאה.
- שובל** פתאום אני חושב על העולם... איך בני אדם צדים את בני מינם... איך העולם נברא... איך העולם רואה אותי.
- עתיר** איך אתה רוצה שהעולם יראה אותך?

שובל פתאום אני חושב על זה שקין רצח את אח שלו הבל, ואני רואה איך הוא רוצח אותו ממש! והוא רואה אותי שאני רואה אותו. פתאום אני רואה איך מתו האנשים הקדמונים מסתם פצע קטן. ואז אני חושב, איך האדם הקדמון התמודד עם הטבע? ואני רואה גם כל מיני כאלה מערות וטקסים של שבטים קדמונים.

עתיר אולי אתה מושפע מהסרטים הדוקומנטריים האלה שאתה אוהב לראות.

שובל בחלומות שלי אני רואה כל מיני סוגים של אנשים משונים, פרצופים עם איפור מפחיד כזה. זה בא בהבזקים והם מיד נעלמים.

שובל אוהז בבטנו ומפנה חצי גב לעתיר. קול מלמול יוצא מבטנו.

קול כשאתה משחק קלפים לבד, אתה תמיד המנצח והמפסיד.

עתיר (ששמע את הקול) מה קרה עם הקלפים?

שובל שזה בא בהבזקים.

עתיר לא זה!

שובל מה לא זה?

עתיר מה אמרת אחרי זה?

שובל מתי?

עתיר עכשיו אמרת "כשאתה משחק קלפים לבד, אתה תמיד המנצח והמפסיד".

שובל (מתפלא וצוחק) אני אמרתי דבר כזה?

עתיר כן.

שובל אולי מלמלתי משהו בגלל משחק קלפים לא מוצלח שהיה לי אתמול.

עתיר לך? אתה אפילו לא יודע להחזיק קלפים! טוב תשמע, אתה נראה מוזר ומתנהג מוזר. אני נמצא איתך בסך הכול רבע שעה ואתה עושה מעצמך מטומטם וחושב גם שאני מטומטם!

שובל אני לא מצליח להתרכז בגלל נדודי השינה.

לכולם יש נדודי שינה אבל הם לא מתנהגים ככה.	עתיר
היום הייתה הפעם הראשונה בחיים שפחדתי להתעורר. פחדתי שאני עלול להרגיש... אחר. בגלל זה לא רציתי לקום מהמיטה. כל יום נראה מוזר יותר מאתמול. אני מרגיש... לא מסונכרן. חסר תקווה. (מתנחם) עכשיו שאני מדבר, אני מרגיש קצת יותר טוב, פחות דקירות בבטן.	שובל
אתה יכול להצביע בדיוק איפה הדקירות?	עתיר
זה כמו קפיץ שנמתח ומתכווץ בתוכי.	שובל
אכלת משהו מקולקל?	עתיר
לא אכלתי כלום כבר שבוע.	שובל
שבוע?!?	עתיר
כל מה שניסיתי לאכול היה מר מדי או חמוץ מדי. אני גם מתעורר מזיע בלילות.	שובל
אז בטח יש לך וירוס!	עתיר
אני וירוס?! אינפנטיל קשקשן.	קול
עכשיו ראיתי! השפתיים שלך לא זזו והדיבור שלך בא מהגוף! מפה, מהבטן!	עתיר
אני לא יכול להסביר את זה.	שובל
(בתמימות של ילד) בוא תנסה. תגיד לי משהו.	עתיר
מה?	שובל
משהו מהבטן.	עתיר
שובל מנסה. שתיקה.	
שמעת משהו?	שובל
לא אמרת כלום.	עתיר
לא שמעת?	שובל

עתיר	תנסה עוד פעם.
שובל	שובל מעווה פניו במאמץ.
שובל	לא שמעת?
עתיר	תנסה להיות משוחרר, תחשוב על משהו שאתה רוצה להגיד לי. זרוק כל דבר שבא לך, עלבונות, קללות, הכול הולך. אל תדאג, אני לא אעלב.
	שתיקה. שובל מתאמץ שוב.
עתיר	תתרכז במשהו.
שובל	אוקיי... (נאנח) עכשיו בטוח שמעת.
עתיר	לא.
שובל	בטוח?
עתיר	תנסה עוד פעם בלי מאמץ.
שובל	(מנסה, אבל עדיין מעווה את פניו מעט) ועכשיו?
עתיר	לא! זה בגלל שאתה לוחץ חזק מדי! רק תחשוב, זה הכול.
שובל	אתה לא מרגיש ששנינו מתנהגים כמו מפגרים?
עתיר	קדימה, מפגר, תחשוב עליי.
	שתיקה. שובל מתאמץ להגיד משהו.
עתיר	(פתאום צורח עליו) לא בכוח!
שובל	מטומטם אחד, הבהלת אותי! אתה לא רואה שאני במצב רגיש?!
עתיר	למה אתה לא חושב חופשי, פתוח? קדימה, קח נשימות, רילקס... (מקשיב)
קול	אל תבחן אותי, כי אני צודק.
עתיר	(בהתלהבות) שמעת?

שובל	שמעתי וזה נורא!
עתיר	מה פתאום נורא?! יש הרבה מקצוענים שיודעים לדבר מהבטן, הם מופיעים בכל העולם ועושים מלא כסף. גם אנחנו יכולים להופיע. בוא נמשיך להתאמן ו –
שובל	(קוטע אותו) אני סובל ואתה חושב על הופעות?!
עתיר	קיבלת מתנה טבעית. אתה תהיה מפורסם כמו שתמיד רצית, נעשה מלא כסף בלי להתאמץ. אני מוכן להיות האמרגן שלך.
שובל	אתה מטורף לגמרי.
עתיר	מטורף מי שלא חושב על עתיד מקצועי ורווח כספי קל!
	נכנסת קלואי, אחותו היפה של שובל. שובל מתעטף בזריזות במעיל, משלב ידיים ומנסה להסתיר את בטנו. עתיר ממהר לעמוד מולה ולהסתיר את שובל.
עתיר	קלואי, היי. מה שלומך?
קלואי	אני בסדר.
עתיר	מה נשמע?
קלואי	מצוין. (בוחנת אותו במבט תמה) אתה בסדר?
עתיר	(פאזזה) אני חייב לבקש ממך משהו – תשלטי בעצמך.
	קלואי מסתכלת עליו בפליאה משועשעת, מנידה בראשה ופונה לעבור אותו.
עתיר	(חוסם אותה) זה לא יהיה פשוט, אבל אני ממש מבקש שתשתדלי.
קלואי	עתיר, תנחת על הקרקע, אוקיי?
	קלואי שוב מנסה להתקדם, אבל עתיר עוצר אותה ומתקרב אליה.
עתיר	אחיך קצת משונה היום. (לוחש בזווית פיו) תת-אפ-קי!
קלואי	מה קרה לו? (לשובל) היי שובלי.
שובל	היי.

קלואי	אימא לא בבית?
שובל שומט את ידיו השלובות. המעיל שלו נפתח קמעה והבטן שלו נחשפת.	
קלואי	אוי! שובלי, מה קרה לך?!
שובל	אל תיבהלי.
קלואי	מה זה? למה התנפחת כל כך?!
שובל	ככה אני מאז שהתעוררתי.
עתיר	וזה עוד כלום. תיכף תראי מה הוא יודע לעשות.
שובל	נו מה, הפכת אותי לחיית קרקס?!
קלואי	(תוך כדי שהיא בוחנת את שובל) זה נראה כמו נפיחות של תסמונת המעי הרגיוז. מעי רגיש מביא לבעיות בתפקוד –
משתתקת לשמע קולות שיוצאים מבטנו של שובל. ואז –	
קול	עדיין לא רופאה וכבר מבלבלת לנו את המוח עם מונחים רפואיים? וגם בתולה!
קלואי	(לשובל) מה זה היה צריך להיות?!
עתיר	אמרתי לך!
שובל	אין לי שליטה על זה.
קלואי	מה זאת אומרת? אין לך שליטה על מה שאתה אומר?!
שובל	זה מהגוף שלי, אבל זה לא אני.
קלואי	(בלחש) מאיפה אתה יודע שאני בתולה?
שובל	זה לא אני! אני לא יודע אם את בתולה או לא. אולי רק חשבתי... זאת אומרת – לא אני! זאת אומרת (מצביע על בטנו) הוא חשב ככה! הוא אשם, לא אני!
קלואי	(בספקנות מרוגזת) אתה יכול להצביע מאיפה בדיוק יוצא הקול?
שובל	מכל חלל הבטן.

קלואי (ניגשת לתיקה ומוציאה סטטוסקופ. תוך כדי מסבירה) תסמונת המעי הרגיז משפיעה על הרבה אנשים, זאת מחלה נפוצה מאוד בעולם. חלק מהסימפטומים שלה הם נפיחות, התכווצויות, עצירות או שלשולים. עכשיו שקט מוחלט.

עתיר לא הוצאנו מילה.

שתיקה, בודקת את בטנו של שובל.

עתיר (לשובל) היא טובה...

קלואי ששש... (מרוכזת בסטטוסקופ. פתאום מכה את שובל) תתבייש לך! חתיכת מטומטם!

שובל מה עשיתי?

קלואי לחשת לי בסטטוסקופ!

שובל מה אמרתי?

קלואי עמוד בשקט ואל תזוז!

שובל (עומד כנוע. לעתיר, תוך כדי בדיקה) עוד חודש היא דוקטור.

קלואי יש לך גזים?

שובל לא.

קלואי גרעפסים? שיהוקים?

שובל היו קצת קשיי נשימה, אבל עברו.

פאזזה.

קלואי הקולות ששמעתי בלילה היו שלך או של הבטן שלך?

שובל מצביע על בטנו.

שובל אני לא הרגשתי כלום.

קלואי (פאזזה. בעדינות, כמו אל ילד) הקול הזה, הוא משוחח איתך?

שובל אה, ככה-ככה. הוא התחיל לדבר איתי בשפה לא ברורה.

קלואי	כשאתה שומע את הקולות, כואב לך?
שובל	יש דקירות קלות. בלילה התעוררתי עם כאבים וצביטות פה בבטן העליונה.
עתיר	כמו חבלי לידה...
קלואי מעיפה מבט מצמית בעתיר. עתיר משתק מיד.	
שובל	(בחשש אמיתי) רק אל תגידי שאני בהיריון!
קלואי	כמה זמן זה נמשך?
שובל	(חושב) שבוע. וזה מתפתח מיום ליום.
קלואי	מה אתה חושב שיש לך?
שובל	(פאזזה) אני חושב שיש לי איש קטן בתוך הבטן.
פאזזה.	
קלואי	תגיד, לעסת הרבה מסטיקים בימים האחרונים?
שובל	לא.
קלואי	אכלת הרבה לחם לבן?
שובל	לא.
קלואי	גבינות, חלב, דברי חלב, אוכל מטוגן?
שובל	גם לא. בהתחלה חשבתי שזה בגלל שאכלתי לפני השינה, אז הפסקתי עם זה, אבל גם במשך היום אם אני אוכל משהו, אני מקיא.
קלואי	אדם שלא אוכל הרבה זמן, הבטן שלו מתנפחת. אבל זה לא המקרה שלך.
שובל	אתה מרגיש טעם מריר בפה, בעיקר בבוקר?
שובל	כן!
קלואי	הטעם בפה עולה מהקיבה. כנראה שהמקור של הכאב הוא בקיבה. אני לא יודעת מה זה יכול להיות מבחינה רפואית. אולי זה מתח? איך אתה מרגיש באופן כללי?

שובל כמו עגלון אלטע-זאכן שעומד לעוף כמו סנטה קלאוס.

בקטע הבא, בזמן שעתיר מדבר, שובל נושם ובולע אוויר מדי פעם. קלואי מביטה רוב הזמן על שובל ובוחרת אותו.

עתיר (מגחך, אבל אז חושב לרגע ומנצל את ההזדמנות) אני שמח שאתה מרגיש כמו עגלון. כי אם עגלון רואה חפצים זרוקים ברחוב הוא מסתכל עליהם, בודק, לוקח אותם ומוצא דרך לעשות מהם כסף. בעצם עגלון מנסה לעשות כסף מכל דבר.

שובל התחלת עם הזיוני מוח? תגיע לנקודה.

עתיר כבר מגיע. אדם חכם הוא כמו אלטע-זאכן. אם הוא רואה חפץ שמונח על המדרכה ושווה לו משהו, הוא לוקח אותו ומנסה לעשות ממנו כסף. זה מה שאני מנסה להסביר לך! בוא נעשה כסף מהתופעה המיוחדת הזאת.

קלואי (לשובל) שמתי לב שאתה בולע יותר מדי אוויר. (בינתיים מוציאה טישו)

שובל לפעמים ככה אני נושם.

קלואי תראה לי את הלשון שלך.

שובל מוציא לשון. בעזרת הטישו קלואי תופסת את הלשון שלו ומושכת אותה החוצה.

שובל איי! איי! את עוקרת לי את הלשון.

קלואי אני רק נגעתי. אתה פשוט רגיש מדי –

קול בוקע מבטנו של שובל, בתחילה עמום ובהדרגה ברור יותר.

איש קטן אתה האחד, אתה האחד, אתה האחד...

שובל האחד של מה?

איש קטן עתיר, אתה שק מלא בחרא וטיפשות. ואת, אחותי, רק בעוד חודש תהיי רופאה וגם אז בסך הכול מתמחה, אז אל תתנשאי עלינו.

עתיר (לשובל) אני מלא חרא?!

שובל זה לא אני!

- עתיר** גם אם זה לא אתה, זה לא אומר שזה לא מה שאתה חושב.
- שובל** אלה המחשבות של הישות! אתה יודע שזה לא אני!
- עתיר** אבל זה האני השני שלך!
- שובל** אתה אמרת לי להגיד הכול ושאתה לא תיעלב. הוא שמע אותך ופתח עליך ת'פה.
- עתיר** לפחות תעשה צנזורה מינימלית!
- שובל** זה לא בשליטתי!
- קלואי** שובל, תירגע!
- שובל** (בכעס) מאיפה אני צריך לדעת?! קמתי עם זה וזה מה יש! (מצביע על בטנו. לקלואי) תשאלו אותו משהו ונראה אם הוא ישות עצמאית. כל הבוקר הוא קשקש מילים, מָם בָּרַם בָּרַם בָּרַם... כנראה מאז הוא השתפר ולמד את השפה שלנו.
- קלואי** (פונה לקול בבטנו של שובל) סליחה, אתה שם? אתה שומע אותי?
- עתיר** אולי כדאי לנסות לדבר איתו בעזרת הסטטוסקופ.
- קלואי** (מרכיבה את הסטטוסקופ. לאיש הקטן) מה אתה רוצה משובל? שומע? מה אתה רוצה ממנו? (לשובל) הוא לא עונה לסטטוסקופ.
- קלואי מסירה את הסטטוסקופ, מחליטה לנסות גישה אחרת.
- קלואי** אולי אתה צריך לנסות להיות יותר מודע למה שמתחולל לך בְּפָנִים. בוא תשכב על הגב.
- שובל עושה כדבריה ונשכב על הספה. קלואי מתיישבת לצידו.
- קלואי** אל תנסה לעצור את הרוע, המחשבות, הרעיונות, הרגשות. תן להם לזרום, אוקיי?
- שובל** אני פוחד שהוא ימשיך לפגוע בכם.
- קלואי** קח נשימות עמוקות ותחשוב כל הזמן על דברים חיוביים. (לעתיר) תביא לי איזה ספר כבד.

- עתיר** מה?
- קלואי** ספר!
- עתיר** ספר?
- קלואי** כן ספר! ספר כבד.
- עתיר** (כדי להרגיז את שובל) אין בעיה, אני אביא את הספר הכי כבד.
- עתיר יוצא לאחד החדרים.
- איש קטן** אז את כבר חושבת את עצמך לרופאה? (בלחש) את יודעת שעתיר אוהב את הציצים שלך? גם אני.
- קלואי** שובל, אמרתי לך לשלוט בעצמך!
- שובל** זה לא אני, זה הוא!
- איש קטן** אין לך כבר דרך חזרה. אין לך כבוד והערכה עצמית...
- שובל** (נבוך) אוי... אני מרגיש כל כך רקוב.
- איש קטן** את שחצנית ולא תוכלי להחזיר את השעון ל...
- שובל** (מכה את בטנו באגרוף) שתוק, חתיכת נאד נפוח!
- קלואי** אם רק היית שומע מה אומרים לרופאים בחדר המיון ואיך מרימים עליהם ידיים...
- שובל** (מייבב) מאיפה הדבר הזה נפל עליי?
- קלואי** ממקום חשוך.
- איש קטן** זונה. (ברצף) לא יהיה לכם יבול לא תהיה לכם יכולת להכפיל את ייצור המזון... מזג האוויר יהיה סוער, שיטפונות, סערות, שריפות, מכות ברק, צונאמי וטמפרטורות חמות יותר... חמות... חמות... לווהטות...
- שובל** (מושך בכתפיו כמתנצל) גם הוא מחורפן.
- קלואי** אני מבינה שאלה מחשבות מבולבלות, זה לא מעליב אותי.

עתיר נכנס ומושיט לקלואי ספר עצום.

עתיר	זה מספיק טוב?
קלואי	(מניחה את הספר על בטנו של שובל) אתה צריך להקפיץ את הספר בכל מילה שאתה אומר.
שובל	שאני אומר? או שהאיש בבטן אומר?
קלואי	יש לך שליטה עליו?
שובל	לא.
קלואי	אז אתה תגיד ואתה תקפיץ את הספר.
עתיר	אולי במקום לתת לו ספר צריך פשוט להכניס לו כמה בוקסים בבטן.
שובל	עתיר תירגע. (לקלואי) ואז אני אדבר רגיל?
קלואי	אני לא יודעת, אבל אני פוחדת שהאיש הקטן ינסה לשטות בך.
שובל	הוא משטה בי כל הזמן. הבוקר הוא אמר לי לאכול את הלשון שלי.
קלואי	ברגע שתלמד לשלוט בו, אולי תצליח להיפטר ממנו.
שובל	איך שולטים בדבר הזה?
קלואי	תנסה לחשוב אחרת, לדבר בסגנון אחר, לא לפגוע באנשים. הכי חשוב שתירגע. בהתחלה זה קשה, אחר כך מתרגלים.
איש קטן	(מחקה את שובל קול בכיני) "אני לא רוצה את החיים האלה יותר. אני רוצה לחזור למה שהייתי! לאיפה שהייתי! תחזירו אותי לשם!" (קול רציני) את יודעת שעתיר רוצה לזיין אותך, נכון? הוא ממש חרמן עלייך. אבל אני, מה אכפת לי, אני שם זין על שניכם.
	קלואי רק מעיפה מבט לעבר עתיר.
עתיר	מה, אסור?
איש קטן	אחה! תפשתי אותך! אתה הרי לא פה בשביל שובל, אתה בא כדי לראות את קלואי!

קלואי מעיפה עוד מבט לעבר עתיר.

עתיר	הוא סתם...
איש קטן	פחדן! אתה איש קטן, קטן יותר ממני, עלוב, לקקן, מחזר גרוע, בתול. הפה שלך כל כך מסריח, כאילו אכלת כריך עם ממרח של חרא!
קלואי	(לשובל) עכשיו תקפיץ את הספר. קדימה תקפיץ!
שובל	(מקפיץ את הספר תוך כדי דיבור) אני / פוחד / להפוך / לרוצח / בשבילי / החיים / האלה / הם / לא / חיים / לא / רוצה / לחיות / ככה. נגמרו לי המילים.
קלואי	תגיד בלופ. אבל תחשוב חיובי.
שובל	(מנסה להרגיע את עצמו) שובל, תחשוב על החיים כמו על מסע יום-יומי. אתה בריא, אתה יכול לראות, לשמוע, לדבר, יש לך גג מעל הראש, מיטה לישון בה, יש לך אוכל, אפילו שאתה מקיא אותו.
קלואי	תמשיך להקפיץ את הספר בכל מילה.
שובל	היקף / הבטן / הכפיל / את / עצמו / לא / עליתי / במשקל / לשנות / את / הרגלי / האכילה – (צורח מכאב) איי!!! הוא תוקף אותי! אני לא יכול יותר... הוא צובט אותי במעיים על כל הקפצה!
שובל קם מהספה. הוא מתחיל לפסוע בסלון תוך כדי המונולוג של האיש הקטן, ומנסה להתעלם ממנו.	
איש קטן	(כמעט בנשימה אחת) ההנאה הגדולה ביותר בשבילי היא להגיד לאנשים כל מה שאני חושב עליהם. חרא, שתן, בן זונה, שדיים, וואו! שדיים מלאים חלב, לתאנים גם יש חלב, גם לתירס, פיצה בטעם שדיים, שומשום, חלב, בצל, צלעות כבש בחלב אימו...
קלואי	אתה כזה פרימיטיבי.
איש קטן	אתם לא מפחידים אותי, אתם לא יכולים להזיז אותי מפה. אם תוציאו אותי – שובלי שלכם ימות!

פתאום עוויתות חזקות מטלטלות את שובל בחוזקה ממקום למקום בסלון. הוא מתגלגל על הרצפה, קופץ בקפיצות משונות, נכנס לחדרו ויוצא ממנו מספר פעמים ולבסוף נשאר בו. קלואי ועתיר עומדים המומים.

קלואי	(תוך כדי כל זה קוראת לשובל בקול רם) תנסה להירגע! אל תיתן לו לשלוט בך!
עתיר	(לקלואי) אולי כדאי שאני אלך לקרוא לעזרה?
קלואי	אני מעדיפה שלא תשאיר אותי לבד... איתם.
עתיר	את רוצה שאני אשאר?
קלואי	עד שאימא שלי תבוא.
שתיקה קלה.	
עתיר	למה הוא לא חוזר לכאן?
קלואי	תן לו להירגע.
עתיר	מה את חושבת שזה?
קלואי	עוד לא גיבשתי דעה מוחלטת.
עתיר	אני רואה שאת בכלל לא מתרגשת ממה שקורה.
קלואי	אני בעיקר דואגת. לימדו אותנו שרופאים לא צריכים להיות מופתעים משום דבר, גם לא ממחלות מוזרות שלא ניתן לרפא.
עתיר	את חושבת שהוא חולה אנוש?
קלואי	לפני כמה ימים הוא אמר לי שהוא חולם על אנשים מוזרים.
עתיר	זה גם מה שהוא אמר לי היום.
קלואי	(פאזזה) שובל אף פעם לא הציג את עצמו כמו שהוא. אם זה בבית הספר, עם הורים, חברים, כל פעם הוא הציג את עצמו באופן שונה, התנהג בדרך אחרת, רק אחרי שהוא בחן את ההתנהגות של אלה שעומדים מולו.
	רוצה מיץ?
עתיר	מיץ לא עושה לי טוב.
קלואי	גם לי. פרוסת עוגה?
עתיר	את הכנת?

קלואי אימא.

עתיר אז לא.

קלואי הולכת למטבח. עתיר פוסע בעקבותיה, אך לא יוצא מהבמה.

קלואי (מהמטבח) בקיצור, אם שובל מרגיש שיש בתוכו איש קטן, אולי זה החלק הזה בו שהוא התאמץ להסתיר ולדכא כל החיים שלו. החלק הקבוע, זה שלא מעוניין להתאים את עצמו לציפיות של הסביבה.

עתיר מה, כאילו, סכיוזופרניה?

קלואי חוזרת עם קנקן מים וכוסות.

קלואי מאז שאבא שלנו נפטר שובל התחיל לפתח סימנים קלים, התחילו אצלו שינויים. לדעתי כבר אז "האיש שבתוכו" התחיל לגדול, זה לא מהשבועות האחרונים.

עתיר את כל זה אתם לומדים בבית ספר לרפואה?

קלואי למדתי את זה מהסיפורים שאבא אהב לספר לי.

עתיר איזה סיפורים?

קלואי על סיאנסים, פולחנים, שבטים. יש גם לחשים שמענישים את הילדים על החטאים של ההורים שלהם למשך דורות.

עתיר מה זה, כאילו, "אבות אכלו בוסר ושיני בנים תקהינה"?

קלואי עד לדור שלישי ורביעי. אבא ואימא גם היו מתנסים בכל מיני טקסים כאלה. אבא סיפר לי שפעם אחת כשהוא ואימא היו ביער בשביל איזה טקס, פתאום ניגש אליהם איזה רב. בהתחלה הם לא הבינו מה עושה רב ביער –

עתיר בטח יצא להתבודדות.

קלואי בכל אופן, הרב ראה מה הם עושים, והזהיר אותם שזה חטא עבודה זרה. הוא אמר להם, "אלוהים רואה בעבודה זרה בגידה חמורה בתורה", ואז נעלם כאילו בלעה אותו האדמה. הם נבהלו והאמינו שזה אולי זה היה הבעש"ט. (רואה שעתיר לא עוקב) הבעל שם טוב.

- עתיר** אה. אף פעם לא שמת לי לב שההורים שלכם הם כאלה... רוחניים.
- קלואי** ההורים שלנו היו חוקרים. הייתה תקופה שהם התעניינו בקבוצות שעוסקות בעבודת אלילים.
- עתיר** מה, כמו ויקינגים וכאלה?
- קלואי** הם התחברו לכל מיני קבוצות עובדי אלילים והשתלבו בהם. זאת הייתה הדרך היחידה ללמוד לעומק על התרבויות האלה. שובל ואני נולדו לתוך זה.
- עתיר** אבא שלך סיפר לכם על זה?
- קלואי** כן. ההורים שלי רצו שנגדל בסביבה הזאת כדי שאם בעתיד הם יחליטו שהם רוצים להמשיך עם עבודת האלילים, אנחנו נדע איך להתמודד עם זה. אבל אחרי שראו במו עיניהם איך עובדי האלילים הקריבו קורבנות אדם, הם התחילו לחשוש –
- עתיר** ממש ראו?!
- קלואי** הם פחדו שהרשע יחדור אלינו. אז לילה אחד הם החליטו לקחת אותנו ולברוח, ומאז הם לא התעסקו בזה יותר.
- עתיר** וואו, איזה סיפור. אמיתי?!
- קלואי** לגמרי.
- עתיר** שובל אף פעם לא הזכיר את זה.
- קלואי** הוא היה קטן. (פאזזה) בזמן שברחנו, ההורים שלי שמעו מרחוק את עובדי האלילים עורכים את טקס "קללת הבן."
- עתיר** וואו. אז מה, את מקוללת?
- קלואי** לא, רק הבן.
- פאזזה.
- עתיר** מסכן שובל. רגע, את ידעת את זה כל הזמן?
- קלואי** לא בוודאות. האמת שחשבתי שאלה רק סיפורים שאבא שלנו המציא. אהבתי להאזין לקול הקטיפתי שלו, הוא היה מספר בדרך מאוד מיוחדת.

- עתיר** אבל עכשיו את מאמינה לסיפורים האלה?
פאווה.
- עתיר** ולמה שתקת עד עכשיו?!
- קלואי** כי חשבתי שלא כדאי לשבש לשובל את החיים ולגרום לו לחיות בחרדות בגלל סיפורים! החלטתי שכל עוד הכול שקט לא כדאי להתערב, ואם יקרה משהו אמיתי, לאימא שלנו יש מספיק ניסיון כחוקרת והיא תדע איך לטפל בזה.
- עתיר** את חושבת שהמוות של אבא שלך קשור לזה?
- קלואי** שובל היה מחובר מאוד לאבא, אבא היה בשבילו הכול. היום בדיוק חלפה שנה מאז שאבא נפטר. הרי אבא נפטר פתאום, הוא היה בריא לגמרי. ואימא סירבה לעשות ניתוח לאחר המוות, אז ככה זה נשאר. מצד אחד עד היום המוות של אבא נשאר בגדר תעלומה, ומצד שני אני בטוחה שאימא יודעת את הסיבה.
- עתיר** אני לא רופא, אבל את לא חושבת שאולי כדאי לאשפז אותו?
- קלואי** אשפוז לא יעזור. רופאים לא ידעו איך לטפל בו. אין לו ברירה, הוא צריך ללמוד לחיות עם זה וללמוד איך להתנהג בחברת אנשים. הוא צריך לדעת מתי ואיך לעצור את האיש הקטן, כי האיש הקטן ימשיך לנסות לפגוע באחרים ולסכסך בין שובל וכל מי שמסביבו.
- עתיר** את חושבת שזה מדבק?
- קלואי** אם אתה שואל אותי, לדעתי לכל אחד יש איש קטן כזה בפנים, אבל למדנו איך לשלוט בו.
- אופירה** נכנסת בשקט, עומדת ומקשיבה.
- קלואי** (ממשיכה) עם הזמן הוא יתקל במצבים חדשים, וְיִלְמֵד את עצמו בצורה טובה יותר. וככה לאט-לאט הוא יהיה מודע למצב שלו ויוכל להתגבר על זה.
- אופירה** על מה אתם מדברים?
- קלואי** ועתיר קופצים, מופתעים. מחדרו של שובל נשמעים קולות ויכוחים.

איש קטן אתה נולדת כקורבן ואני אקח אותך לשם! עוד היום! אתה הקורבן שחייכנו לו!!!

שובל (בצרכה) עזוב אותי!!!

איש קטן אל תעמיד פנים שאתה יודע איך להיפטר ממני. אני אגרום לך שתקבל מכות מכל מי שסביבך ובסוף יוציאו אותך להורג. יעשו בך לינץ'!

שובל עזוב אותי!!! צא מפה!!!

אופירה עם מי שובל...

הדלת נפתחת, שובל בפתח. בטנו הרבה יותר נפוחה.

אופירה (המומה) אוי, לא!

שובל (מכה בזעם באגרוף על בטנו) מי אתה בכלל?!

איש קטן אתה טיפש, מטומטם, חלשלוש... תרביץ כמה שאתה רוצה, אני מוגן, כמו תינוק.

קלואי רוצה להתערב כדי ששובל יפסיק להכות את עצמו. אופירה עוצרת בעדה. היא שולפת מתיקה ממחטה וממהרת להרטיב אותה במים מהקנקן שעל השולחן. היא ניגשת לשובל ומתחילה לתפוח בה בעדינות על מצחו וצווארו.

אופירה (לקלואי) רוצי מהר להביא קוביות קרח!

קלואי (לעתיר) תישאר עם אימא.

קלואי ממהרת למטבח.

איש קטן רק אני יכול להרוס לא יוצלח כמוך!

שובל אתה פולש זר! (מכה באגרופים בבטנו)

איש קטן אני קיבלתי רשות להיכנס!

שובל (בכעס על בטנו) אני לא נתתי לך שום רשות להיכנס!

איש קטן ההורים שלנו נתנו, כשהם ברחו בלילה.

שובל הם ההורים שלי – לא שלך!

איש קטן ועוד איך הם שלנו.

עתיר (לוחש לעבר אופירה) הוא עובר... שינוי.

אופירה הוא עובר סיוט. אפשר לעצור את זה...

קלואי חוזרת עם מגבת שבתוכה קוביות קרח ומוסרת לאמה. אופירה מניחה את מגבת הקרח על מצחו, על ידיו ועל פניו כדי להרגיעו.

שובל (לאופירה) אימא, איפה היית? אמרת שאת חוזרת מיד, הדלת לא הייתה נעולה ובינתיים מישו השתלט עליי... תעזרי לי!!!

קלואי אולי בכל זאת כדאי לנתח.

אופירה הם לא ייראו שום דבר בשיקוף.

עתיר (לעצמו) מסכן שובל, האיש קטן הזה מסתובב לו בבטן כמו טורנדו.

איש קטן אני לא איש קטן! אני איש גדול! אתם אנשים קטנים!

קלואי (לעתיר בעצב) אני לא יכולה לראות אותו סובל ככה.

אופירה לפתוח את הבטן ולהוציא אותו החוצה זה בלתי אפשרי, כי הוא יכול לברוח ולהיכנס לגוף של מישו אחר בבית החולים.

שובל אל תפתחו לי את הבטן! אולי כדאי שתתרחקו ממני, הוא מתעמל עכשיו וצוחק עליי... (מרגיש בוקסים בבטן, נהדף הצידה ומתקשה לנשום) אימא, אני בקושי מצליח לבלוע את הרוק.

אופירה יש אולי משהו שאפשר לעשות.

שובל מה? אימא, אני מוכן לעשות הכול!

אופירה אתה באמת מוכן לשינוי גדול בחיים שלך.

שובל (בשקט) כן.

אופירה (בשקט) ואתה גם מוכן לקחת סיכון?

- שובל** (בשקט) הכול, העיקר שיצא המנוול.
- קלואי** (בלחש) תזכור לעשות נשימות כמו שתרגלנו, אתה תצטרך הרבה חמצן.
- שובל** (בלחש) בשביל מה?
- קלואי** (בלחש) כדי ליצור צליל.
- שובל** (בלחש) למה אני צריך ליצור צליל?! אני לא מוציא מספיק צלילים?
- קלואי** (בלחש) שירה יכולה להרדים אותו. נכון, אימא?
- שובל** (מתחנן, בלחש) אימא, תגידי לה לא לדבר שטויות, תעזרי לי.
- איש קטן** (מנגן את המילים) א-ני שו-מע כל מי-לה... (מתפקע מצחוק) כשאתם לוחשים אני שומע טוב יותר.
- אופירה** (צועקת לאיש הקטן) שתוק!
- במונולוג הבא של האיש הקטן, שובל מתחיל להסתובב בחדר חופשי, מרים ידיים בכניעה ומסמן בפנטומימה לא להאשים אותו בדיבורים של האיש הקטן. בכל פעם ששובל עובר ליד עתיר, עתיר מראה סימני פחד. אופירה בינתיים עסוקה ברוקחות ומכינה מיץ חדש.
- איש קטן** אני לא רגיש לרגשות של בני האדם. זין עליכם! זי-ן! אתם חושבים שזאת מילה גסה, נכון? אבל אני חושב שהמילה זין היא מילה חשובה מאוד. הזין מזיין בזיון וזאת ההתחלה של החיים. זאת גם מילה מצוינת כדי לפגוע במישהו. (בקול בס) "לך תזדיין!" "אני שם עליך זין!"
- שובל** (פונה כמתנצל לנוכחים) זה סוג ההומור המטומטם שלו. (פונה לבטנו) לפחות תתבטא בצורה חכמה ליד אנשים, יא מניאק פרימיטיבי!
- איש קטן** אתה מניאק, יא בן זונה. ויש לך זין קטן!
- שובל** ולך אין זין, יא זין!
- איש קטן** יש לי גדול יותר משלך!
- שובל** אז תראה אם אתה גבר!
- איש קטן** הנה, תראה איך אני שם זין עליך ועל אימא שלך, על אחותך ועל החבר שלך! אל תתעסק איתי, אחרת אני עושה לך עצירות! אידיוט, עצלן, אגואיסט, טיפש.

מהיום אתה תאכל אצלי חרא! לכל מקום שתלך אני אעשה לך בושות! אני אקלל את כל מי שנפגוש, ואתה תקבל מהם מכות רצח!

עתיר עוד חבר כזה ואבדנו.

אופירה (החלטית, רצינית ועצובה) יש לזה טיפול.

איש קטן תגדי, את לא זאת שאמרה פעם, "אני מעדיפה שהבן שלי יראה סרט עם שניים שמזדיינים מאשר עם שניים שיורים אחד בשני"?

אופירה נכון.

איש קטן (בזלזול לאופירה) ותראי מה יצא מהילד שלך. בדיחה. טוב, לא תמיד הילדים יוצאים כמו שההורים רוצים... חחח...

שובל סופסוף משפט שיש בו היגיון.

שובל מסמן לכולם להיות בשקט ולהקשיב למה שהוא עומד להגיד לאיש הקטן.

שובל תמיד אמרתי לאימא שלי שאני אוהב אותה. תמיד חשבתי שהיא הכי יפה בעולם, יש הרבה דברים יפים שהייתי רוצה להגיד לה. (פונה לאופירה) אימא, אני אוהב אותך. אמנם הילדות שלי הייתה משונה, אבל אף פעם לא הייתי רעב. בחורף לבשתי בגדים קצרים כי לא היה שם קר. היום יש לי הרבה בגדים וקר לי. (עוצר לרגע) אימא, אני מרגיש שאני הולך להשתגע.

איש קטן את הרגת את אבא שלנו, ועכשיו את רוצה להרוג את שובל!

כולם מה?

איש קטן היא רצחה את אבא שלנו!

קלואי אימא זה נכון?!

אופירה חתיכת שקרן סכסכן עלוב!

איש קטן למה לא הסכמת לניתוח הגופה לאחר המוות?

אופירה אל תקשיבו לו, הוא סתם רוצה לסכסך!

עתיר מנסה לנצל את המצב ולחבק את קלואי. קלואי תוקעת בו מבט והוא משתפן ומסיר מיד את ידו.

שובל אימא, תגידי את האמת, את התעסקת פעם במאגיה שחורה? היית מאלה ששונאים את אלוהים? אני לא מדבר על אלה שסתם לא מאמינים, אלא על אלה שעושים דברים... אחרים.

אופירה אנחנו התנסינו בהרבה דברים.

שובל מה זה אומר? (פאזזה) מי הפך אותי למקולל?

אופירה אני לא יודעת אם תצליחו להבין את זה. כשהייתם קטנים, באחד הטקסים שהשתתפנו בהם, נפתח מן שער כניסה. (בהיסוס) אבא שלכם הרגיש את זה ראשון.

איש קטן אל תאמינו לאף מילה שלה! פרוצה, יצאנית, נפקנית, מופקרת, סוטה, זונה של אלוהים...

אופירה (בצרחה) שתוק כבר!

איש קטן קורבן אדם הוא חלק מהטקס! הוא נועד לפייס את האלים שלנו! אתם ברחתם באמצע הטקס והרסתם את נשמותיהם של קורבנות רבים!

אופירה אנחנו לא ידענו את זה! לא רצינו שהילדים שלנו יחשפו לקורבנות אדם! ומה שובל אשם?! מה אתה רוצה ממנו?!

איש קטן תקראו את התנ"ך שלכם. איך אמר החבר הטיפש שלך קודם? אבות אכלו בוסר ושיני בנים תקהינה.

אופירה (לשובל) צריך להוציא את האיש הקטן הזה החוצה –

שובל (קוטע אותה) דרך איזה פתח?!

איש קטן אני יכול לעזור לך.

פאזזה. כולם מקשיבים, מרותקים.

איש קטן שובל, אתה צריך להרוג את אימא שלנו. ברגע שתעשה את זה, אני אחזור למקום שממנו באתי ואתה תהיה חופשי, ללא סבל. רק תהרוג אותה!

אופירה (לאיש הקטן) אני לא אימא שלך!

איש קטן את חוקרת שבטים פחדנית שכורחת ברגע האמת.

אופירה מכניסה אגרוף בבטנו של שובל כדי לפגוע באיש הקטן. שובל מזדעזע ומתעוות.

- עתיר** (לוחש לקלואי) אני חושב שכדאי לנו להסתלק מפה.
- קלואי** מה פתאום?!
- עתיר** אני פורש, זה עסק יותר מדי משפחתי. (מתחיל ללכת לכיוון הדלת)
- אופירה** קלואי, צאי גם את. רוצו החוצה! תברחו מהר!
- קלואי** ומה איתך?
- אופירה** אני יודעת איך להתמודד איתו, לבד!
- קלואי** אני לא...
- אופירה** לא כדאי לך לראות את זה.
- קלואי** לא אכפת לי.
- עתיר** אז גם אני נשאר.
- אופירה** שובל, תקשיב לי, תיכף זה יעבור לך.
- איש קטן** אף פעם לא בטחתי בך, את עושה דברים מאחורי הגב שלי. (בכעס) ראש השבט, שומע?! אני אהפוך את הקן הזה למלכודת מוות!
- אופירה** שובל, תקשיב לי ורק לי. אני רוצה שתדע. לפני שנים, במשך כמה זמן איזה אור לבן ניסה להיכנס לי למוח. בכל פעם שהאור ניסה הוא הבין שאני יודעת שהוא רוצה להיכנס ולא מאפשרת לו. אבל יום אחד התחלתי להרגיש את המוח שלי מאבד שליטה, ואז הבנתי שהוא הצליח. התחלתי לרעוד. רעדתי כל כך הרבה זמן, שבסוף הוא התעייף מזה, ויתר ועזב.
- שובל** למה את מספרת לי את זה עכשיו?
- אופירה** כוס המיץ שהכנתי לך. זה שיקוי, ניסיתי להציל אותך.
- שובל** אז למה מיהרת כל כך לצאת מהבית?
- אופירה** כי לא יכולתי לראות את מה שיקרה.
- שובל** (רותח מזעם) אני לא מבין אותך!

אופירה (מביאה את כוס המיץ) קח, הכנתי לך אחד טרי. שתה את כולו ואני מבטיחה לך שתבריא.

איש קטן זונה מנוולת... את רוצה להרעיל אותו כמו שהרעלת את אבא?

אופירה (גוערת באיש הקטן) אל תתערב! ההשתלטות שלך תסתיים היום.

איש קטן (מתחנף) שובלי, אתה בן אדם בוגר, אתה יכול להחליט לבד. היית כבר יכול להיות חופשי.

שובל (לקלואי) אולי כל זה חלום?

אופירה זה לא חלום. שמע בקולי. שתה את המיץ.

שובל אני אקיא אותו.

אופירה בשלוק אחד, בלי לחשוב פעמיים. אתה תראה איך התעלומה תיפתר מיד. זה גם מבחן של כוח רצון! הקול שינסה להשתלט על כוח הרצון שלך יהיה יותר ויותר משכנע. שתה עכשיו לפני שהוא יתחזק עוד יותר ויהיה מאוחר מדי.

לאחר היסוס, שובל לוקח את הכוס.

איש קטן (כמעט בהיסטריה) אל תשתה, זו מלכודת מוות! אני מזהיר אותך! זה רעל! בבקשה, אני מבטיח לא להציק לך יותר. מבטיח!

אופירה (לשובל) אתה באמת חושב שיש אימא שתנסה להרעיל את הילד האהוב שלה?

איש קטן כן. את! אותי!

שובל גם ככה אני מרגיש כאילו הגעתי לגיהנום! (פאוזה) לחיים, אימא. (מקיש עם הכוס על בטנו ועושה לחיים) ולך איש קטן, למוות.

שובל שותה את המיץ בלגימה אחת.

שתיקה.

כולם מחכים בדריכות שיקרה משהו. קלואי נצמדת לעתיר.

לאט-לאט שובל מתחיל להיות מטושטש.

שובל אימא... יש לי תחושה של זריעה וקצירה בו זמנית.

אופירה אל תזרע שנאה – אחרת תקצור שנאה. אם תזרע אהבה – תקצור אהבה. תראה את אלה שחיים בעולם התחתון, מה קורה להם בסוף?

שובל המאפיה הורגת אותם.

אופירה נסה להתעלם מאזהרות יום הדין. תעשה מה שאתה מרגיש שמתאים לך.

שובל רועד, מתעוות.

אופירה אתה תיכף תרגיש מחנק. אל תיבהל, אל תיכנס לחרדות, חשוב מאוד שתהיה רגוע, כמוני עכשיו.

שובל אני מרגיש... כאילו אני מפסיק לחיות ומתעורר במקום אחר.

אופירה זהו, מתחיל תהליך השחרור.

איש קטן למה את רוצחת אותי?!

שובל נחנק ומתקשה לנשום.

קלואי אימא, את הרעלת אותו?!

אופירה סלח לי שובל. זה השיקוי שאבא הגיש לי כדי להרוג את האיש הקטן שהיה בתוכי. אני שתיתי אותו ואבא שלכם מת במקומי. הוא העניק לי חיים. עכשיו תורי להציל אותו.

קולות אחרונים של האיש הקטן שמפרפר בבטנו של שובל.

איש קטן (בקול צרוד וכועס) אתם רוצחים את האיש הקטן! למה אתם עושים את זה? בגלל שהוא איש קטן?

אופירה (בזמן שהיא דועכת) אנחנו נפרדים... קלואי בת אהובה. בן אהוב שלי... עצרתי את הקללה לתמיד.

אופירה נופלת, מפרפרת ומתה. שובל מתנדנד כשיכור. נפיחות בטנו מתחילה לרדת בהדרגה. אפקט כלשהו של יציאת האיש הקטן.

שובל אימא! למה לקחת את התור שלי למות?!

קלואי (בהלם) היא למדה את זה מאבא.

שובל וקלואי כורעים ברך ליד גופתה של אופירה.

עתיר הבטן שלך נראית... ריקה.

סוף